

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/162/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714203533
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2017:5714203533.15

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: O. Y., L.. XX.XX.XXXX, J. Y. O. XX, XXX XX P.Č. P., zastúpený JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom Jazerná 19, 949 71 Nové zámky, IČO: 40353729, o zaplatenie zostávajúcej časti nároku žalobcu, t. j. sumy 1292,49 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietla.

II. Žalovaný má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. O výške tejto náhrady trov konania bude súd rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou súdu 19.03.2014 domáhal vo vzťahu k žalovanému zaplatenia sumy 1496,12 eur, ďalej úroku z omeškania zo splátok za obdobie od 11.05.2012 do 11.08.2013 vo výške 21,05 eur, ročného úroku z omeškania 8,5 % zo sumy 1496,12 eur, od 12.08.2013 do zaplatenia a nahradenia trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uzavrel Zmluvu o postúpení pohľadávky dňa 27.06.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, ako postupníkom, na základe ktorej postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaný uzatvorili dňa 20.02.2007 zmluvu č. 352598878, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1620,78 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1253,90 eur, riadneho úroku vo výške 242,22 eur, úroku z omeškania vo výške 67,85 eur a ostatného príslušenstva vo výške 56,81 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Sumu 56,81 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 67,85 eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Podľa zmluvy postupca poskytol žalovanému úver vo výške 1659,70 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 26,49 eur, vždy k 10-temu dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 10.05.2012 do 10.01.2017 v počte 57 a celkovej výške 1496,12 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.08.2013 do 10.01.2017 sa stali splatnými dňa 11.08.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný odo dňa postúpenia neuhradil žalovanú sumu ani čiastočne.

2. Súd vo veci vydal dňa 11.08.2014 platobný rozkaz č. k. 15C/162/2004-42. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor (č. I. 44 súdneho spisu). V odôvodnení odporu žalovaný poukázal na to, že žalobcovi nepatria žiadne úroky a žiadne poplatky, nakoľko je podľa neho úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 zák. Č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená priemerná ročná percentuálna miera nákladov, ročná úroková sadzba. Ďalej uvádzal žalovaný, že došlo k dojednaniu úžerníckych poplatkov za prvú

upomienku vo výške 23,24 eur. Ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v rozpore s § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, spočívajúcej v neprímerane vysokej sankcie, ktorej výška nie je odôvodnená nákladmi banky. Ďalej zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spracovať Obchodným zákonníkom v záverečných ustanoveniach čl. 2, bod 4. Podľa žalovaného toto ustanovenie je neprijateľnou podmienkou. Skutočnosť, že pri úvere ide o absolútny obchod, nijako nevylučuje predpisy na ochranu spotrebiteľa - jej generálnu ochranu poskytovanú spotrebiteľským zmluvám Občianskym zákonníkom, nakoľko Obchodný zákonník prioritne upravuje vzťahy medzi podnikateľmi. V ďalšom poukázal žalovaný na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na ďalšiu neprijateľnú zmluvu, podmienku vo Všeobecných obchodných podmienkach, a to v bode 7.3.2., v bodoch 7.4.7, a 7.4.8., v bode 7.6.1., v bode 14.1., v bode 16.1.2., v bode 16.3.1., v bode 16.3.2., v bode 17.2. Ďalej namietol aj rozhodcovskú doložku v bode 18. predmetných Všeobecných obchodných podmienok. Ďalej namietal záverečné ustanovenia v bode 2., v bode 3. a v bode 4. Uviedol, že uvedené zmluvné podmienky sú v rozpore s ustanoveniami § 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, spôsobujú nerovnováhu v právach a v povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4, písm. i) Občianskeho zákonníka. Jednostranná zmena lehoty splátky úrokov, poplatkov, výšky úrokových sadzieb, termínov, pripisovania úrokov, VOP, výšky sadzby pre výpočet úrokov z omeškania a úrokov z prečerpania zo strany veriteľa bez súhlasu spotrebiteľa je podmienkou založenou na hrubom nerešpektovaní zmluvnej slobody, zneužití faktickej nerovnováhy zmluvných strán a vo svojich účinkoch spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach. Zároveň uviedol, aby žalobca predložil podrobný rozpis jeho čerpania úveru a taktiež splácania, to znamená, že chce, aby žalobca preukázal súdu aj žalovanému, že na sumu, ktorú ešte požaduje zaplatiť, má legitímne právo, že v nej nie sú započítané neprijateľné zmluvné sankcie, či vysoké úroky z omeškania. Na základe uvedeného žalovaný žiada, aby súd naplnil § 39 Občianskeho zákonníka aj článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS a poskytol ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a naplnil aj § 153 ods. 3 a 4 O. S. p. a vo výroku určil neprijateľné zmluvné podmienky, obsiahnuté v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a obchodných podmienkach.

3. Podaním doručeným súdu 05.03.2015 (č. l. 171 súdneho spisu) žalovaný dal doplnenie k podanému odporu, kde bližšie špecifikoval neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré napadol v podanom odpore a zároveň vzniesol námietku premlčania s tým, že má za to, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť 23.11.2011, kedy nastali účinky zosplatnenia úveru (dňom 22.11.2011 za splatnú), nakoľko odvtedy sa predchodca žalobcu dozvedel, že vzniklo bezdôvodné obohatenie v žalovanej sume. Dvojiročná premlčacia lehota tak uplynula dňa 23.11.2013. Návrh na vydanie platobného rozkazu na súd bol podaný až 19.03.2014, teda po uplynutí premlčacej lehoty. K podanému odporu predložil žalovaný aj výpis z úverového účtu 0352598878 za účtovné obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2010.

4. Podaním doručeným súdu 23.03.2015 (č. l. 217) zaslal do konania vyjadrenie právny zástupca žalobcu, ktorý k veci uviedol, že zmluva bola uzavretá 20.02.2007, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 a 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka (ďalej len " OZ"), ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení §879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ustanovení § 52 až § 54 OZ. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov konania. Ďalej žalobca v konaní uviedol, že podľa jeho názoru, čo sa týka premlčacej doby, tak na tú je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Zároveň v tomto podaní žalobca špecifikoval dlžnú sumu. Súčasťou podania bola aj platobná história žalovaného.

5. Podaním doručeným súdu 16.07.2015 sa žalovaný vyjadroval k podaniu žalobcu. Vo vyjadrení opätovne zopakoval argumenty, ktoré už uvádzal v podanom odpore a doplnení odporu (č. l. 247 súdneho spisu).

6. Podaním doručeným súdu 01.10.2015 (č. I. 276 súdneho spisu) žalobca podal návrh na zmenu žaloby, čo sa týka vyčíslenia úrokov z omeškania. O tejto zmene žaloby súd rozhodoval uznesením č. k. 15/162/2014-301 zo dňa 07.10.2015.

7. Podaním doručeným súdu mailom dňa 20.11.2015 žalobca súdu doložil do konania vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktorú mal realizovať pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. ku dňu 17.05.2013 (č. I. 330 súdneho spisu) a zároveň aj doručku o prevzatí vyhlásenia tejto mimoriadnej splatnosti zo strany žalovaného (č. I. 330 - 331 súdneho spisu). K tejto skutočnosti žalobca uviedol, že nedisponoval od pôvodného veriteľa informáciou, že by v predmetnej veci prišlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a preto žalobca podaním zo dňa 19.07.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Nakoľko k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu prišlo neskôr ako k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa, žalobca trvá na podanom návrhu v celom rozsahu, nakoľko je pre žalovaného, čo do výšky dlžnej sumy, priaznivejší.

8. Súd vo veci rozsudkom č. k. 15C/162/2014-358 zo dňa 26.2.2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 15C/162/2014-411 zo dňa 29.6.2016 a v I. výroku určil podmienku upravenú v bode 7.3.2 písm. c) Všeobecných obchodných podmienok vydaných SLSP, a.s. s účinnosťou od 1.8.2012 za neprijateľnú. V II. výroku zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 209,84 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku, a aj dopĺňaciemu rozsudku podali žalobca, žalovaný odvolanie. O odvolaniach rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom č. k. 10Co/323/2016-437, 10Co/324/2016-437 rozhodol tým spôsobom, že potvrdil rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej zamietol žalobu v rozsahu 203,63 eur spolu s úrokom z omeškania 8,5 % ročne z tejto sumy od 12.8.2013 do zaplataenia. Rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý vo výroku o určení neprijateľnosti podmienky upravenej v bode 7.3.2 písm. c) Všeobecných podmienok vydaných SLSP, a.s. s účinnosťou od 1.8.2002 a vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že dôvodným sa javí predpoklad uvádzaný žalobcom, že okresný súd zohľadnil znenie § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. účinného od 1.1.2008, to znamená, že okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Napriek uvedenému je však možné čiastočne potvrdiť napadnutý rozsudok v zamietajúcom výroku. Ide o poplatky za správu úveru a o poplatok za poskytnutie úveru. Okresný súd jednoznačne uviedol, z akých dôvodov predmetné poplatky neakceptoval. Pri poplatku za správu úveru sa jedná o právoplatné rozhodnutie iného súdu o neprijateľnosti dotknutej zmluvnej podmienky, v dôsledku čoho tak nemôže poskytovateľ úveru, ako ani jeho právni nástupcovia tento poplatok (zmluvné dojednanie) naďalej uplatňovať, čo sa vzťahuje aj na uplatňovanie nárokov z takéhoto dojednania. Vo vzťahu k neprípustnosti poplatku za poskytnutie úveru okresný súd zdôraznil nejasnosti ohľadne jeho zúčtovania a splatnosti a podobne a taktiež vyslovil nemožnosť jeho priznania žalobcovi. Pokiaľ žalobca v rámci vymedzenia svojho nároku tvrdí, že tento predstavuje 57 splátok od 10.5.2012 do 10.1.2017, tak ide teda aj o 57- krát uplatňovaný poplatok za správu účtu, ktorá od 1.10.2010 činila 2,99 eur; to znamená celkovo 170,43 eur. K dotknutej sume je potrebné pripočítať poplatok za poskytnutie úveru 33,20 eur. Z rozsahu uplatňovania nároku samotným žalobcom je zrejmé, že i túto čiastku / poplatok považoval v rámci ním vymedzeného rozhodného obdobia za dôvodne zúčtovaný žalovanému; na čo však právny dôvod nemal. Inými slovami dotknutá suma mala byť použitá na zníženie istiny dlhu žalovaného a taktiež v jej rozsahu nie je uplatňovaný nárok dôvodným. V súčte sa jedná o sumu 203,63 eur. Pokiaľ je nedôvodný nárok v časti istiny, nemôže sa dlžník ocitnúť v omeškani s takýmto plnením/dlhom. To znamená, že žalobcovi neprináleží ani nárok na úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 203,63 eur od 12.8.2013. V predmetnom rozsahu rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti bol potvrdený. Vo zvyšnej časti peňažného nároku krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou okresného súdu bude nielen výslovne zafinovať právne východisko, ale v rámci subsumovania ustáleného skutkového stavu pod konkrétne zákonné ustanovenie a jednoznačne vymedziť svoje právne úvahy tak, aby tieto boli dostatočne preskúmateľné. Daná požiadavka sa vzťahuje aj na úvahu ohľadne príslušenstva pohľadávky v podobe úroku z omeškania, hoci táto - s poukazom na zrušenie rozhodnutia v časti istiny - nebola podrobovaná bližšiemu odvolaciemu prieskumu. Z vyššie citovaného súvisiaceho záveru okresného súdu síce možno vyvodit', že vzhľadom na stanovisko bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru a vzhľadom na jednotlivé plnenia/ splátky vykonávané žalovaným okresný súd má za to, že na strane žalovaného nedošlo k omeškaniu. Predmetné konštatovanie je však príliš všeobecné a neposkytuje konkrétne východiská a najmä časové a číselné údaje, z ktorých by bolo možné vyhodnotiť správnosť záveru, že žalovaný určite nebol v omeškani v každom konkrétnom okamihu, vo vzťahu ku ktorému je žalobcom uplatňovaný úrok

z omeškania, resp. vo vzťahu k obdobiu, za ktoré okresný súd konštatoval čiastočnú dôvodnosť nároku na zaplatenie istiny.

9. Vzhľadom na to, že zostávajúca časť nároku žalobcu bola rozsudkom krajského súdu zrušená, súd vo veci vytýčil nový termín pojednávania na deň 21.8.2017. Na predmetnom pojednávaní zástupca žalobcu žiadal žalobe v zostávajúcej časti vyhovieť s tým, že má za to, že úver je úročený a je s poplatkami, a je opodstatnená aj zostávajúca istina vo výške 1 292,49 eur a požadovaný úrok z omeškania tak, ako je uvedené v podanej žalobe. Žalovaný na predmetnom pojednávaní bol zastúpený právnym zástupcom. Tento v rámci konania uviedol ako procesnú obranu absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poukázal na to, že SLSP, a.s., teda veriteľ a právny predchodca žalobcu pri postupovaní pohľadávky porušil zákon o bankách, konkrétne § 92 ods. 8. V tomto smere existuje pomerne bohatá judikatúra, ktorá hovorí o tom, že súd musí prihliadať aj na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ex offa, len čo sa objavia skutočnosti, že by tak mohlo byť. Poukázal aj na rozhodnutie NS SR, ako aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Poukázal na to, že SLSP, a.s., teda právny predchodca žalobcu neplatne postúpila pohľadávku na žalobcu. SLSP, a.s. zosplatnila podľa doteraz zisteného skutkového stavu úver ku dňu 17.5.2013. Aby mohla celý úver postúpiť, celú pohľadávku, mala počkať 90 dní, čo hovorí zákon o bankách. Nepočkala. Zmluvu o postúpení pohľadávky podpísala 27.6.2013. Postúpiť, ale mohla len splatnú pohľadávku, ale aj tomu ešte musela predchádzať výzva na zaplatenie. Z tohto dôvodu namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a žiadal, aby súd žalobu zamietol. Žalobca v rámci uvedeného poukázal na to, že je daná jeho aktívna legitímácia. Vyplýva to jednak z rozsudku prvostupňového súdu aj rozsudku krajského súdu v tomto konaní s tým, že existujú ďalšie rozsudky, či už Krajského súdu v Prešove, Žiline, Banskej Bystrici, ktorí podporujú tieto tvrdenia ohľadom jeho vecnej aktívnej legitímácie. Zástupca žalovaného trval na tom, že Krajský súd v Žiline v rozsudku, ktorý je pre tunajší súd záväzný v jeho odôvodnení sa nezaoberal aktívnou vecnou legitímáciou, to znamená, že nie je daný právne záväzný názor v tomto konaní a okrem toho ide o notorickú známu vec. Neplatnosť zmluvy musí súd v rámci prejudiciality posudzovať ex offa.

10. Súd na pojednávaní konanom dňa 21.8.2017 vyhlásil uznesenie, ktorým pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 20.9.2017 o 12.00 hod.. Vzhľadom k tej skutočnosti, že bola na tomto pojednávaní vznesená námietka aktívnej vecnej legitímácie, súd zrušil uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené a rovnako zrušil aj uznesenie o odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku s tým, že žiadal žalobcu, aby sa vyjadril v súvislosti s namietanou aktívnou legitímáciou žalobcu v konaní. Žalobca sa k uvedenému vyjadril v podaní doručenom súdu elektroniky a následne písomne (č. l. 492), v ktorom uviedol, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Žalovaný bol v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 26.10.2011, ako aj výzvou označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.5.2013, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovanému. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 26.10.2011, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z dňa 20.5.2013, ku ktorému žalobca pripojil kópiu doručky. Na základe uvedeného žalobca považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca poukazuje aj na ďalšiu skutočnosť, a to, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Žalobca ďalej zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach v platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení,

podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žaloba zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občiansko-právnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občiansko-právnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú NBS podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. V ďalšom žalobca poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasne, podmienené alebo nepodmienené bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyklučuje, pričom ust. § 92 ods. 8 predmetného zákon nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Žalobca nemôže súhlasiť s tým, že by predmetné ustanovenie spôsobilo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko predmetné ustanovenie je v súlade s ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od predmetného zákona, pričom predmetné ust. obchodných podmienok je v súlade s ust. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu a platného postúpenia pohľadávky - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany zástupcu. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj výzvami právneho predchodcu žalobcu.

11. Na predmetné vyjadrenie reagoval zástupca žalovaného podaním doručeným súdu 1.12.2017, v ktorom uviedol, že veriteľ (SLSP, a.s.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 17.5.2013. SLSP, a.s. uzatvorila so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok 0655/2013-CE dňa 27.6.2013, teda po 42-dňoch od zosplatenia úveru. Ďalej citoval ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a poukázal na to, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy so SLSP, a.s. bolo ust. § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. s identickým znením. Žalobca nepreukázal, že by veriteľ bol vyzýval žalovaného na zaplatenie celého dlhu, ak by aj bolo akceptované oznámenie o mimoriadnej splatnosti ako výzva na zaplatenie splatného dlhu banke, medzi výzvou a postúpením pohľadávky neuplynulo 90 dní. Žalobca poukazuje na súhlas žalovaného obsiahnutý v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a následne odkazuje na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách umožňujúci odlišnú zmluvnú úpravu vzťahov medzi bankou a klientom. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy medzi SLSP, a.s. a žalovanou § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. znel: „ banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta, okrem obchodov uvedených v ods. 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné ju odmietnuť.“ Aj súčasné znenie § 89 ods. 1 zákona o bankách dáva určité limity odchyľnej dohody banky s klientom. Ustanovenie §89 ods. 1 zákona o bankách odkazuje príkladne na § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka. Tieto ustanovenia upravujú neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a v § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka je však výslovne uvedené, že za neprijateľné zmluvné podmienky sa považujú aj také, ktoré: „ dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.“ Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti treba prejudiciálne posúdiť ako neplatné. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie z spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Veriteľ pritom neupozornil žalovaného na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti sú úvahy žalobcu o imperfektности ustanovenia § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 poslednej vety Občianskeho zákonníka irelevantné. Je tu teda celá kaskáda dôvodov, prečo je potrebné žalobu zamietnuť. Neplatné zosplatenie úveru bankou (v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), absencia výzvy banky na zaplatenie splatného dlhu, neplatné postúpenie pohľadávky banky skôr ako za 90 dní od jeho splatnosti, všetkých týchto pochybení sa dopustila banka

a žalobca zastúpení advokátom. Teda všetky subjekty s dostatočnou odbornou a personálnou výbavou, aby poznali zákon o bankách, aby sa nedopúšťali takýchto chýb.

12. Podaním doručeným súdu 6.12.2017 (č. I. 519) žalobca reagoval na predmetné vyjadrenie žalovaného, kde len uviedol, že argumentácia žalovaného je účelová s tým, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ohýba podľa aktuálnej potreby až do absurdných konštrukcií s cieľom ukrátiť jeho veriteľa o plnenie, na ktoré má jednoznačný právny nárok. Žalobca sa nestotožňuje s názorom zástupcu žalovaného podľa ktorého postupca nepostupoval v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Poukazuje na to, že mimoriadna splatnosť úveru bola postupcom vyhlásená podaním zo dňa 20.5.2013, ktoré bol doručené žalovanému 28.5.2013. Žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrady pohľadávky, t.j. k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, teda prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka - konkrétne dňa 13.6.2013. Z tohto dôvodu žiada žalobe v zostávajúcej časti vyhovieť.

13. Súd z listinného dôkazu Zmluvy o splátkovom úvere č. 0352598878 (č. I. 5 súdneho spisu) zistil, že túto zmluvu uzavrela ako banka Slovenská sporiteľňa, a.s. so žalovaným dňa 20.02.2007. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 50000,- Sk, úroková sadzba bola stanovená ako premenlivá 12,60 % ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, spôsob poskytnutia úveru bol dohodnutý jednorazovo bezhotovostne, poplatok za poskytnutie úveru bol dohodnutý vo výške 1000,- Sk z prostriedkov úveru, poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk mesačne, výška splátky bola dohodnutá 798,- Sk, splatnosť prvej splátky istiny bola dohodnutá 10.03.2007, počet splátok 119, periodicita a splatnosť splátky istiny bola dohodnutá mesačne k 10. Dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá 10.01.2017, splatnosť úrokov mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca, spôsob splácania inkasným spôsobom z inkasného účtu, ročná percentuálna miera nákladov bola dohodnutá vo výške 16,51 %. Zároveň v článku II., bod 2, žalovaný ako dlžník vyhlásil, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorý sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecne a obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 01.08.2002 a úverovými podmienkami obchodné podmienky banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 01.02.2006. Žalobca do konania doložil Všeobecné obchodné podmienky v znení dodatkov č. 1 až 5, kde posledný dodatok č. 5 bol účinný od 01.12.2016 (č. I. 6 až 21 súdneho spisu).

14. Súd ďalej z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013 (č. I. 21 súdneho spisu) zistil, že Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE, uzatvorenej dňa 27.06.2013. Pohľadávku, ktorú eviduje vo vzťahu k žalovanému v súvislosti so zmluvou o splátkovom úvere č. 352598878 (č. I. 21 súdneho spisu).

15. Súd ďalej z listinného dôkazu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.06.2013 (č. I. 22 súdneho spisu) zistil, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila na žalobcu ako postupníka touto zmluvou aj pohľadávku, ktorú mala mať vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o splátkovom úvere so žalovaným, čo vyplynulo z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok (č. I. 30 súdneho spisu), kde je riadne špecifikované, že bola postúpená na žalobcu pohľadávka z úveru poskytnutého žalovanému, a to vo výške 1620,78,- eur s príslušenstvom tak, ako je uvedené v oznámení v postúpení pohľadávky.

16. Súd ďalej z listinného dôkazu - pokus o zmier zo dňa 13.2.2014 (č. I. 31 súdneho spisu) zistil, že žalobca vyzval žalovaného k uhradeniu postúpenej pohľadávky. Vo výške 1706,83 eur do 28.2.2014.

17. Súd oboznámil aj s ďalším listinným dôkazom, a to oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, z ktorého súd zistil, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1 písm. a) VOP a na základe uvedeného Slovenská sporiteľňa, a.s. ku dňu 17.05.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Úverová pohľadávka ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavuje sumu 1592,65 eura. Zároveň vyzvala žalovaného k splateniu celej vyššie uvedenej pohľadávky spolu s príslušenstvom do 10-ich dní od prevzatia

oznámenia. Súd zistil, že predmetné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo doručené žalovanému 28.05.2013 (rub č. I. 299 súdneho spisu).

18. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom od 1.4.2015, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 488 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej ako „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

Podľa § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

20. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o splátkovom úvere (ďalej ako „zákon č. 258/2001 Z. z.“), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

21. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

23. Súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na jednej strane vystupovala fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania (žalovaný). Na strane druhej bola právnická osoba - dodávateľ, banka, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu

svojej podnikateľskej činnosti. Závazkový vzťah, ktorý vznikol na základe tejto zmluvy, vyhodnotil súd ako vzťah občianskoprávny, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa spravuje príslušnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá sa radí medzi absolútne obchody a posudzuje sa podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Normy obchodného práva sú preto použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka, príp. keď sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, a to napriek tomu, že sa jedná o zmluvu, ktorá bola podpísaná ešte pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka, vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorá definitívne *expressis verbis* vyriešila výkladové rozdiely (doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy a vzťahy s nimi súvisiace.

24. Žalovaný až po vyhlásení rozsudku krajského súdu namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzhľadom na postupne sa vyvíjajúcu súdnu prax a to z dôvodu porušenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ani okresný súd, a ani krajský súd sa uvedenou námietkou nezaoberal, a teda nie je daný právne záväzný názor o tomto v konaní, neplatnosť zmluvy musí súd v rámci prejudiciality posudzovať *ex offo*. Preto súd sa v ďalšom (o zostávajúcom nároku žalobcu) zaoberal otázkou posudzovania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok v spojení s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009), a to aj po zmene procesných predpisov po 01.07.2016.

25. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovo postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie.

26. Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 23.06.2013 Zmluvu o postúpení pohľadávok s bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve, ak je dlžník v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením postupovanej pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie bankovej pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Toto ustanovenie je *lex specialis* k inštitútu cesie.

27. V konaní bolo oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 20.05.2013 preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného na splatenie pohľadávky v lehote 10 dní odo dňa prevzatia tohto oznámenia. Priloženou doručenkou bolo preukázané, že žalovaný toto oznámenie prevzal dňa 28.05.2013. Desiaty deň od tohto dňa, t.j. 08.06.2016 bol posledný deň na splnenie dlhu v zmysle tejto výzvy. Predmetná pohľadávka bola postúpená na žalobcu zmluvou zo dňa 27.06.2013. To znamená, že k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, ako uplynulo 90 dní odo dňa, kedy bol žalovaný bankou vyzvaný predmetnú pohľadávku uhradiť, pričom v konaní nebolo preukázané, že by bol žalovaný na úhradu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, a ktorá bola v celosti predmetom postúpenia, vyzvaný skôr. Nad rámec uvedeného súd uvádza, že účinky jednorazového zosplatnenia úveru mohli nastať až po splnení podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. v prípade omeškania s úhradou príslušných splátok úveru po uplynutí 15 dní od upozornenia na zosplatnenie úveru. Preto banka Slovenská sporiteľňa, a.s. nemohla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 17.05.2013, tak, ako uvádza v predmetnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Súd prihladnuc na čl. 2 ods. 1 a 2 CSP dospel k záveru, že žalobca nepreukázal v konaní riadne doručenie výzvy na zaplatenie žalovanej pohľadávky žalovaným v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Po výzve zo dňa 20.05.2013

nebola dodržaná 90- dňová lehota a pohľadávka bola postúpená pred uplynutím tejto lehoty. Žalobca síce v podaní zo dňa 14.09.2015 a zo dňa 16.12.2015 tvrdil, že výzva na úhradu dlhu bola žalovaným zasielaná 03/2008, no uvedené v konaní nepreukázal. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, nakoľko nebola dodržaná 90 dňová lehota medzi doručením výzvy banky na zaplatenie pohľadávky a postúpením pohľadávky, a preto podľa názoru súdu postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo v rozpore so zákonom o bankách, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. S poukazom na tento záver súdu nebolo možné považovať žalobcu za osobu aktívne vecne legitimovanú. Vecná legitimácia predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany, uplatnené v konaní. Inak súd žalobu zamietne bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorý v konaní nevystupuje ako žalobca.

28. Na uvedenom závere okresného súdu nemení nič ani ustanovenie čl. 19, bodu 19.18 všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, na ktorý žalobca poukazoval. Ustanovenie §89 ods. 1, ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchylné od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže citované ustanovenie všeobecných obchodných podmienok umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok uvedených v §92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré súd považuje za kogentné, od ktorého sa nemožno dohodu zmluvných strán odchýliť.

29. Vzhľadom na vedené súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zamietol v celom rozsahu, a to aj prihladnuc na rozhodovaciu prax súdov vyššieho stupňa, poukazujúc na nasledovné rozhodnutia:

- na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne, a.s. riadne odporcovi doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správneému záveru, že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“

- na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016, ktorý v odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 OSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka.“

- na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/51/2017 zo dňa 25.8.2017, ktorý v obdobnej veci skonštatoval, že „pokiaľ postupca SLSP, a. s. postúpil pohľadávku z úveru pred uplynutím 90-dňovej lehoty od výzvy banky na úhradu dlžnej sumy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, postupoval v rozpore s citovaným ustanovením, z ktorého dôvodu je postúpenie pohľadávky uplatnenej v konaní v nadväznosti na ust. §39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú skutočnosť je súd povinný prihliadať ex offa“.

30. Vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie sa súd ďalšími prostriedkami procesnej obrany žalovaných podrobnejšie nezaoberal, pričom súd má za to, že právna argumentácia žalobcu, podľa obsahu ktorej banka je oprávnená postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, je z dôvodu nepreukázania splnenia podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách z dôvodu nepreukázania doručenia výzvy predpokladanej týmto ustanovením zákona o bankách žalovaným bez významu, pričom s jeho názorom, že z ustanovenia § 92 ods.

8 zákona o bankách možno vyvodit' sankcie len v dôsledku porušenia bankového tajomstva sa súd nestotožnil. Rovnako tak sa súd nestotožnil ani s právnym argumentom, v zmysle ktorého nie je súd v konaní oprávnený posudzovať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, nakoľko postúpenie oznámil žalovaným postupca, s poukazom na to, že rozhodnutiami, na ktoré žalobca poukázal, súd nie je v tejto veci viazaný. Podľa názoru súdu postupca, ktorý v súdnom konaní uplatňuje postúpenú pohľadávku, je povinný tvrdiť a preukázať podmienky svojej aktívnej legitímácie, a teda aj podmienky platného postúpenia pohľadávok.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú i na odvolacie konanie.

Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

32. O náhrade trov konania (vrátane trov odvolacieho konania) rozhodol súd podľa zásady úspechu v konaní tak, že žalovanému priznal plnú náhradu trov konania (vrátane trov odvolacieho konania), ktoré mu v tomto konaní vznikli, keďže súd žalobu v celom rozsahu zamietol. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania žalovaných proti žalobcovi rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.